

какво вода да си наточиме.” Тогава вода се носеше от керамична фабрика. Неподготвени, покрива не бяхме сложили. Вика: “Слушай, няма да се ядосвате, аз някой лев ще ви дам”. 500 лв, беше много нещо, беше огромна сума. “Ще ви дам 500 лв., ще си купите една кофа, един тон въглища, малко тресчици, ще си купите съдове, аз имам да ви дам съдове, но не искам да ви дам стари, купете си новичко, перденца си купи да не ти е така.”

И така, купихме си печка, Бойчо радостен, че на първо време има с какво да преживеем. Купихме - елементарното, даже и столове нямахме. От завода имаше големи макари, бях ги донесла вместо столове, нямаше къде да седиме. Нямаше къде да си държиме хляба, в една мрежичка и закачен в стаята на закачалката, дрехите в един кашон под леглото, страшна мизерия беше. Купихме си дърва, съдове, но не ми стигнаха пари за пердета. Майка ми ме срещна един ден вика: “Купи ли си каквото трябваше?” Викам, не ми стигнаха парите за пердета, ама ще караме така, то е високо - на третия, като вземем заплата ще вземем.” “Абе, не се притеснявай аз ще ти купя. И пердетата от мене.” Така направи майка ми, купи ми и пердетата. На другата седмица почнахме да си коведем с Бойчо дюшемето. И двамата, той реже, аз държа, да се закове дюшемето. И така, докато си стъпиме на краката. Първата заплата като взе Бойчо, си купихме един кухненски бюфет, беше 59 лв. Това за мен беше много нещо - този бюфет, даже и не исках да се разделям с него и когато го продадохме, беше ми мъка, защото много неща си побирах там - и хляба и дрехите и всичко.

Тази къща не е самостоятелно наша, на братята на по-големия брат и на средния, и за нас третия етаж. Вторият етаж също ние го бяхме изградили, но така го бяхме решили, уговорката ни беше такава – на средния брат втория етаж, а ние на третия, никой да не ни пречи. И така, постепенно, зимата беше много трудна тогава, си спомням.

Тогава имах Оля, тя беше тогава на три години. На детски дом я дадох. Свекърва ми тогава ни изхвърли багажа и детето. Край. Сама се борех с нещата. Оля си дадох на детски дом, детето спеше между нас на едно легло, между нас двамата. Много студени дни си спомням тогава, дамаджаната с водата замръзваше. Много мизерия, много!

Второто ми се роди там, в новата къща. Оля се роди 1969, а Бойка - 1972 г. Дадох я Бойка още на 9 месеца, още не ходеше детето, в “Баба Парашкева”, ходеше на детски дом. Мина се колко време и постегнахме малко етажа. Бойчо замина за Съюза през 1975 г. Остави ме с децата, сами се справяхме, нямаше кой да ми помага. Търчиш, водиш едното на ясли, другото в детски дом, бягаш да хванеш рейса, да не закъснееш. Беше много строга дисциплината в Радиозавода, ако се закъснееше, взимаха процент от заплата и пропуска. Много трудно ми беше, изключително много трудно.

Така изкарах три години и половина, докато Бойчо беше в Съюза. При него ходех само лятната ваканция три месеца с децата. И така спечели някой лев там в чужбина. И третото като се върнахме от Съюза. Николай се роди, но тия години ми беха много трудни, той докато беше в Съюза. Замина той, а тука аз останах с малко пари, през цялото време теглех от взаимоспомагателната каса. През цялото време теглех, правех някакви комбинации. Отпуснат ми пари, бедната, купувам